

Jeg skal dernæst gaa over til et andet Punkt, jeg nævnhede i mit første Foredrag, og som den højtærede Finansminister havde adskillige Indvendinger imod; det var Positionernes Antal. Den højtærede Finansminister mente ikke, at der var noget særlig demokratisk i at faa Positionernes Antal sat ned. Det tror jeg nu i Virkeligheden, der er, jeg tror, Handelsstanden vilde sætte megen Pris paa det, og jeg tror, at mange store Positioner kunde slaas sammen; derved vilde Toldloven gøres simplere og lettere overskuelig. Nu var den højtærede Finansminister villig til at dele enkelte Positioner, f. Eks. for at skaffe Nedsættelse paa Husmandens Hakke, Skovl og Spade, som han nævnhede. Men saa sagde han til mig, at saa vilde jeg sagtens gaa ud i Landet og angribe ham, fordi der blev en Post til paa Toldloven. Jeg skal da give den højtærede Finansminister Anvisning paa, hvorledes han kan komme ud over det. Han kan ganske simpelt slette en hel Del af de Positioner, som staa paa Toldloven. Det viser sig nemlig, at nogle af de Ting, der kræves Told af, saa at sige overhovedet ikke blive indførte her i Landet, og det er ganske urimeligt overhovedet at opretholde Toldsatser for saadanne Varer. Hvad mener den højtærede Finansminister f. Eks. om en saadan Position som Sminke; den har tidligere været frit indført, og nu sættes der en Told paa den af 80 Øre, hvad der anslaaes til at indbringe 40 Kr. om Aaret. En anden saadan Position er Karmin, tidligere frit, nu sat til 2 Øre og anslaaet til at indbringe 17 Kr. om Aaret. Der er endvidere en Position, der hedder Lys af Talg, det er vel ellers det, der paa almindelig Dansk hedder Tællelys. Det sættes til 12 Øre, og da der indføres 10 Pd. Tællelys aarlig, vil det i alt indbringe Statskassen 1 Kr. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at tage saadanne Positioner ud. Det er næsten lidt for parodisk, at man lader en Sætter trykke, os Rigsdagsmænd læse og Tolderne lære, at der skal betales en Told af 12 Øre for Tællelys, naar den indbringer Staten 1 Kr. aarlig. Og saa kom vi ogsaa udover det Spørgsmaal: færre Positioner, selv om den højtærede Minister vil dele Positionen med Hensyn til Husmandens Hakke, Skovl og Spade.

Jeg skal dernæst gaa over til at sige lidt om det Spørgsmaal, der har været det mest brændende, nemlig Kompensationen. Finansministeren sagde, at han var villig til at forhandle derom, og det glæ-

der mig overordentlig. Han sagde, at hvis vi kunde anvise ham Kompensation, vilde han være med til at stryge en hel Del Toldsatser paa forskellige Ting, som jeg havde ment var Nødvendighedsartikler for den store Befolkning. Han var saamænd ogsaa villig til at nedsætte Beskyttelses-tolden, hvis vi kunde anvise ham saadanne Ting, hvor den kunde nedsættes. Men saa sagde han en Ting, som jeg vil bede det høje Ting lægge Mærke til. Han udmalede nemlig alle de frygtelige Farer, der vilde opstaa for Demokratiet, hvis Landet blev forarmet, som han udtrykte sig, thi saa vilde Beskyttelsesmændene netop rejse Hovedet, saa vilde de netop faa Vind i Sejlene, og saa vilde det hele gaa fuldstændig galt. Jeg blev helt bedrøvet ved at høre det. Jeg havde nemlig aldrig kunnet tænke mig, hvorledes det kunde gaa til, at et Land blev forarmet ved at faa færre Skatter, og Told er jo i Virkeligheden ikke andet end en Skat. Det er mig egentlig ganske ufatteligt, at den højtærede Finansminister vilde sige det og navnlig, at han vilde sige det, efter at jeg en Gang har gjort opmærksom paa, at han har faaet sin Kompensation gennem de Skattelove, jeg før omtalte, de direkte Skattelove, Jernbanelaksterne, Portotalaksterne o. s. v. Jeg troede egentlig, at en demokratisk Minister vilde sige, at det bedste Sted for Skatteydernes Penge, er i Skatteydernes egen Lomme. Det har man altid tidligere hørt som et udmærket demokratisk Program, men nu høre vi fra Finansministeren, at Landet bliver forarmet, hvis vi ikke faa flere Penge i Statskassen, ikke faa større Skatter.

Der er et Medlem af det andet Ting, der gennem mange Aar har været Venstres Ordfører paa Toldloven. Han har altid hævdet, at Told var en Skat, der hviler i højeste Grad paa den daarligst stillede Del af Befolkningen. Der er et Billede, han har brugt saa tit og ofte, at det næsten falder tilbage paa ham selv. Han kalder altid Tolden en Skat, der vender den tunge Ende nedad. Og det gik da saadan, at man tilsidst spøgefuldt kaldte ham Medlemmet med den tunge Ende nedad . . .

Formanden: Den Udtalelse skulde det ærede Medlem ikke have refereret, selv om den har været brugt.

Rørdam: Det skulde ikke være noget fornærmeligt overfor det ærede Medlem af det andet Ting. Jeg tilføjede ogsaa ud-